

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sabbato. De muliere Cananæa. Sicut non satis fidit Deo qui nimis satagit:
sic qui suo non satis agit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

SABBATO.

DE MULIERE CANANÆA.

O Mulier, magna est fides tua, fiat tibi, sicut vis.
Matth. 15.

VERITAS PRACTICA.

Sicut non satis fidit Deo, qui nimis satagit: sic, qui de suo non satis agit.

RATIO EST, Quia fiducia in Deum debet esse ordinata.

Sed qui de suo non satis agit, non minus agit contra ordinem divinæ fiduciam seu contra fiduciam ordinatam, atque is qui nimis satagit.

Sicut ergo non satis fidit Deo qui nimis satagit, sic qui de suo non satis agit. Quod tamen pauci cogitant.

I. PUNCTUM.

ADJUNGIT proximè supra dictis in eodem capite, sanctus Matthæus historiam de muliere Cananæa, quæ cum audisset Dominum JESUM accedere in partes Tyri & Sidonis, statim à finibus illis egressa clamavit dicens ei, miserere mei Domine, fili David, filia mea malè à Damonio vexatur. Qui non respondit ei verbum. Et accedentes Discipuli ejus rogabant eum dicens, dimitte eam quia clamat post nos. JESVS autem respondens ait, non sum missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israel. At illa venit & adoravit dicens, Domine adjuva me. Qui respondens ait, non est bonum sumere panem filiorum & mittere canibus. At illa dixit, etiam Domine, nam & canelli edunt de micis quæ cadunt de mensa Dominorum suorum. Tunc respondens JESVS, ait illi, o mulier, magna est fides tua, fiat tibi sicut vis. Et sanata est filia ejus ex illa hora.

In quibus sacri Evangelistæ verbis illud præcipuè observandum est, quod notat sanctus Augustinus, Clamabat femina & dissimulabatur à Christo, non ut misericordia negare-

tur, sed ut desiderium accenderetur, & humilitas commendaretur. Sicque nobis aperte detegitur duplex quædam illusio & error errori oppositus, in quem plerique incidunt, dum adversis premuntur, aut aliqua gravi necessitate laborant.

Sunt enim qui tum ita satagunt, ita se cruciant & inani labore divexant, quasi Deo non fiderent. Sunt alii verò qui se ita dicunt Deo fidere, ut nihil sibi agendum putent. Quæ duo cum sint extrema utrimque vitiosa, nunc luculento Cananæa exemplo nobis evitanda proponuntur. Non enim illa se inaniter domi excruciat, non vanos editus ejulatus, non se malè vexat cum malè vexata filia. Sed neque tamen otiosa remanet; adit Christum, adit Apostolos, repulsa non repellitur, rejecta non abjicitur; urget & inclamat opem ac misericordiam, nec quiescit donec impetret quod operatur.

Hoc est verè Deo confidere, sic inter extrema laboris & solitudinis, incedere ut neque excedat sollicitudo neque deficiat: & quia clarius est quod qui nimis satagunt, minus videntur Deo confidere quam qui nihil de suo agunt; ideo ab uno ad aliud discemus veritate proposita, quod planè sicut non satis confidit Deo qui nimis satagit, sic qui de suo non satis agit.

Ratio est ita plana, ut quoad illam primam partem qua dicitur veram in Deum fiduciam debere esse ordinatam, nulla sit alia probatione opus. Nihil enim non ordinatum potest illi placere qui non est Deus dissensionis, seu ut græca vox habet, inordinationis Deus seu pacis & ordinis. Et licet virtutes theologice non consistant ex se in medio sicut morales, sed tantò melius illarum bonum sit, quantò magis acceditur ad summum, ut scribit sanctus Thomas: ex parte tamen nostra, ut ait idem sanctus Doctor, in medio quodam consistunt: quis

quia debemus ferri in Deum credendo a sperando, & amando, secundum mensuram nostrae conditionis, quae sit ut virtutes illae, quibus credimus speramus & amamus, habeant extrema quaedam & medium quo possint ordinari.

Et particulatim de spe seu fiducia sic ibidem: Spes: inquit, est media inter praesumptionem & desperationem ex parte nostra. Quod & alibi expressius, ut mox videbitur.

Cam. 2. Spon. 49. in Canis. 6. O quam praecclare sanctus Bernardus ad illa sponte verba: Ordinavit in me charitatem: DISCRETIO in omni virtuti ordinem ponit, ut ordo modum tribuat & decorem.

II. PUNCTUM.

SED qui de suo non satis agit, non minus agit contra ordinem divinae fiducia, seu contra fiduciam ordinatam, atque is qui nimis fatagit.

Cur enim qui nimis fatagit non servat ordinem, nisi quia excedit plus agendo quam debeat, plus agendo quam velit Deus, quam ratio postulet, quam requirat negotium, quam ipse agens possit perficere? Quid de crastino solliciti estis, id est, inani & inquiete re. ut solitudine quae ad solum Deum spectant. Quis ve-

Matth. 6. strum cogitans potest adjicere ad staturam suam, cubitum unum?

Sic planè qui de suo non satis agit, sic per defectum pervertit ordinem; non enim agit quod est ordinatum ut agat, & sine quo Deus nihil praestabit: quae est manifesta praesumptio, spei divinae opposita, inquit S. Thomas, cum quis inhæret divinae potentiae per immoderantiam, respiciendo scilicet quod absolute Deus possit, & non quod velit facere per certam quaedam media: in quo ex una parte est excessus, inordinate sperando; ex alia vero est defectus non agendo quae sunt ordinata, ut illud fiat quod speratur; Sicut si sine poenitentia speret vellet peccata remitti, aut sine meritis salvus esse. Quid de illo censes, qui se sperare diceret? Placeat praesumeret, nec nisi male & inordinate speraret: quia non servaret ordinata. Cur non igitur ille in alia quavis materia sic dicitur praesumere, sicque ordinem non servare, qui de suo non agit quod agendum est: qui non ferit, quod metat: qui non studet, quod discat: qui non orat, quod obtineat: qui non se colligit ut orare possit?

2. 2. q. 21. a. 1. & sequentibus.

Nunquid de tribula fietis, aut de spinis urgetis? Nunquid quia sollicitudo creatur nimia, nulli est prorsus habenda? Quorsum illae Domini voces, serva male & piger: SERVUM in utilem projicite in tenebras exteriores. Quorsum illae apostolicae cohortationes, sollicitudine non pigri, SOLICITE cura vestrum probabilem exhibere Deo operarium inconfusibilem. VOS autem curam omnem subinferentes ministrare in fide vestra virtutem: in virtute autem scientiam: in scientia autem abstinentiam: in abstinentia autem patientiam: in patientia autem pietatem: in pietate autem amorem fraternitatis: in amore autem fraternitatis charitatem. Hac enim si vobiscum adsint & superent, non vacui nec sine fructu vos constituent in Domini nostri IESU Christi cognitione: cui enim non praestantur haec, caecus est & manu tentans, oblivionem accipiens purgationis veterum delictorum.

Matth. 7.

Matth. 25.

Rom. 12.

2. Tim. 2.

2. Pet. 1.

An haec tibi videntur inaniter dicta? Vel si serio dicta putas, nonne aperte vides quam multa sint inter se ordinata quae de tuo conferas: aut si non conferas, non serves statutum ordinem? Vade ad fornicam, o piger: & considera vias ejus.

Prov. 6.

III. PUNCTUM.

SICUT ergo non satis fidit Deo qui nimis fatagit, sic qui de suo non satis agit. Uterque scilicet deserto verae fiduciae medio, se in extrema projicit quae inordinate fiduciam faciunt quae magis offenditur Deus quam colatur. Nolite considerare in verbis mendacii dicentes, templum Domini, templum Domini, templum Domini est. Quod si bene direxeritis vias vestras & studia vestra, habitabo vobiscum, Ecce vos confiditis in sermonibus mendacii qui non proderunt vobis. INDICABO tibi o homo quid sit bonum, & quid Dominus requirat a te: utique facere iudicium, & diligere misericordiam, ET SOLICITUM AMBULARE CUM DEO TUO. Tum vox Domini ad civitatem clamat: Et facti eris timentibus nomen tuum.

1er. 7.

Mich. 6.

Certe si quis recte unquam & ordinate speravit in Domino, fuit ille Pfaltes Regius, quem idcirco multoties a Deo liberatum ipse Deus affirmat quod in ipso sperasset: quo modo vero spem & fiduciam suam exercebat? Ego, inquit,

Ps. 51.

sicut oliva fructifera in domo Dei, speravi in misericordia Dei in aeternum. Id est, sicut arbor & illa praecipue arbor quae est valde frugifera ex se suaque radice simul cum sole producit fructum suum, ita ego cum Deo quod in me erat, quod meum erat quod à me Deum velle narrem, in id totus elaborabam, id unum comendebam, Quod cum ubique praestiterit, tum id maxime apparuit in rebus cum Saule gestis. Licet enim certo sciret se futurum Regem, seque jam inunctum à Propheta Samuele non oblivisceretur; ita tamen declinabat omnes illos mortis casus in quos se redactum saepissime vidit, quasi nihil promissum sibi fuisset: sic nempe volebat Deus ipsum sperare & confidere, ut non in suo quidem arcu speraret, sed in divina misericordia se protegente: neque tamen ita speraret in illa protectione ut nihil ageret, sed agendo confideret & confidendo ageret. In

Deo meo transgrediar murum. Sic & nos exhortatur ut agamus & speremus, *Viriliter agite. Et confortetur cor vestrum, omnes qui speratis in Domino.* Ps. 17. Ps. 30.

Sic sancta Judith, postquam concives suos de vana quadam & inuili solitudine qua se angebant arguit, docet illos quid agere debeant, & ad illud agendum exhortatur: *Humiliemus illi animas nostras, Et in spiritu constituti humiliato seruientes illi, dicamus stantes Domino, ut secundum voluntatem suam sic faciat nobiscum misericordiam suam.* Hæc æmulare virtutis exempla; nec pigeat à feminis discere quod est agendum; sed pudeat potius non id agere quod illæ docent & faciunt.

Cum autem multa passim de spe ac fiducia proponantur, videri possunt in singulis partibus.

FINIS CONSIDERATIONVM ET VERITATVM
TERTIÆ PARTIS DE VITA DOMINI JESU.

VERI-